

102

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 11 lutego 1957 r.

w sprawie zezwolenia na sprzedaż za złote usług przewozu osób na trasach zagranicznych.

Na podstawie art. 9 ust. 1 i art. 10 ust. 1 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. Użyte w niniejszym zarządzeniu określenia oznaczają:

- 1) „usługi przewozu” — przewóz osób drogą lądową, powietrzną i wodną oraz usługi z tym przewozem związane, jak np. przewóz bagażu, miejsca w wagonach sypialnych, rezerwowanie miejsc;
- 2) „trasa zagraniczna” — trasę w międzynarodowej komunikacji lądowej, powietrznej i wodnej od miejsca rozpoczęcia przewozu do miejsca jego zakończenia;
- 3) „przedsiębiorstwa przewozu” — przedsiębiorstwa przewozu i biura obsługi podróżnych, posiadające uprawnienia do sprzedaży usług przewozu na trasach zagranicznych;
- 4) „paszporty zagraniczne” — ważne paszporty zagraniczne lub inne ważne dokumenty uprawniające do wyjazdu z Polski, zaopatrzone nie przeterminowanymi wizami.

§ 2. Ceny usług przewozu na trasach zagranicznych, ustalone w walutach zagranicznych, powinny być przeliczane przez przedsiębiorstwa przewozu na złote zgodnie z ustaleniami dotyczącymi sprzedaży dewiz, zawartymi w obowiązującej tabeli kursów dewiz i pieniędzy zagranicznych.

§ 3. 1. Zezwala się przedsiębiorstwom przewozu na przyjmowanie w złotych w kraju należności za usługi przewozu na trasach zagranicznych osób legitymujących się paszportami zagranicznymi wystawionymi przez władze polskie w kraju.

2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy sprzedaży za złote osobom legitymującym się zagranicznymi paszportami zwyczajnymi zleceń wymiennych („XO”) na przewóz osób oraz bagażu dodatkowego powyżej 50 kg w komunikacji powietrznej.

§ 4. Zezwala się przedsiębiorstwom przewozu, na warunkach określonych w § 5, na przyjmowanie w kraju należności za usługi przewozu osób legitymujących się paszportami zagranicznymi wystawionymi za granicą lub wystawionymi w kraju przez placówki państw obcych, a mianowicie:

- 1) przewozu dokonywanego na trasach zagranicznych — w komunikacji lądowej, powietrznej i wodnej — w złotych pochodzących z odprzedaży dewiz lub pieniędzy zagra-

nicznych krajów, z którymi Polska nie rozlicza się w clearingu w rublach,

- 2) przewozu dokonywanego na trasach zagranicznych:
 - a) w komunikacji powietrznej między portami polskimi i portami krajów, z którymi Polska rozlicza się w clearingu w rublach, oraz
 - b) w komunikacji lądowej za odcinki na terytorium tych krajów
 — również w złotych pochodzących z odprzedaży dewiz lub pieniędzy zagranicznych tych krajów.

§ 5. 1. Przedsiębiorstwa przewozu mogą przyjmować w złotych należności, o których mowa w § 4, pod warunkiem:

- 1) przedłożenia im oryginalnych imiennych pokwitowań, rachunków lub zaświadczeń Narodowego Banku Polskiego lub innych banków i instytucji posiadających uprawnienia dewizowe, stwierdzających fakt odprzedaży dewiz lub pieniędzy zagranicznych na równowartość w złotych wystarczającą co najmniej na całkowite pokrycie należności,
- 2) odnotowania przez przedsiębiorstwa przewozu w sposób trwały i wyraźny na pokwitowaniach itp. dowodach odprzedaży kwoty w złotych przyjętej na zapłatę

2. Należności za usługi przewozu mogą być przyjmowane również czekami wystawionymi na Narodowy Bank Polski lub inny bank posiadający uprawnienia dewizowe, płatnymi w ciężar rachunków zagranicznych wolnych, a mianowicie:

- 1) w przypadkach określonych w § 4 pkt 2 — czekami oznaczonymi literą A,
- 2) w przypadkach określonych w § 4 pkt 1 — czekami oznaczonymi literą B.

§ 6. Przyjmowanie w złotych należności za usługi przewozu na trasach zagranicznych w przypadkach lub na warunkach innych niż wymienione w niniejszym zarządzeniu wymaga zezwolenia Narodowego Banku Polskiego.

§ 7. Z dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia nie mają zastosowania postanowienia zarządzenia Komisji Dewizowej nr 61 z dnia 6 listopada 1950 r. w sprawie sprzedaży biletów kolejowych i lotniczych oraz kart okrętowych na trasy zagraniczne (Monitor Polski Nr A-128 poz. 1592).

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 11 lutego 1957 r.

Minister Finansów: T. Dietrich

103

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 11 lutego 1957 r.

w sprawie zezwolenia dla Państwowego Zakładu Ubezpieczeń na przyjmowanie w złotych należności za ubezpieczenie towarów i mienia w transporcie zagranicznym.

Na podstawie art. 9 ust. 1 i art. 10 ust. 1 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. Składki za ubezpieczenie na rzecz krajowców i cudzoziemców dewizowych, wymienionych w §§ 2 i 3, towarów

i mienia w transporcie zagranicznym, ustalone w walutach zagranicznych, powinny być przeliczane przez Państwowy Zakład Ubezpieczeń na złote według kursu specjalnego, ogłoszonego w obowiązującej tabeli kursowej.

§ 2. Zezwala się Państwowemu Zakładowi Ubezpieczeń

na przyjmowanie w złotych w kraju od krajowców dewizowych nie będących jednostkami gospodarki uspołecznionej należności za ubezpieczenie towarów i mienia w transporcie zagranicznym.

§ 3. 1. Zezwala się Państwowemu Zakładowi Ubezpieczeń na przyjmowanie w złotych w kraju od cudzoziemców dewizowych należności za ubezpieczenie towarów i mienia w transporcie zagranicznym pod warunkiem:

- 1) przedłożenia mu oryginalnych imiennych pokwitowań, rachunków lub zaświadczeń Narodowego Banku Polskiego lub innych banków i instytucji posiadających uprawnienia dewizowe, stwierdzających fakt odprzedaży dewiz lub pieniędzy zagranicznych krajów, z którymi Polska nie rozlicza się w clearingu, na równowartość w złotych wystarczającą co najmniej na całkowite pokrycie należności,
- 2) odnotowania przez Państwowy Zakład Ubezpieczeń w sposób trwały i wyraźny na pokwitowaniach itp. dowodach odprzedaży kwoty w złotych przyjętej na zapłatę.

2. Należności za ubezpieczenie towarów i mienia w transporcie zagranicznym mogą być przyjmowane również czekami oznaczonymi literą B, wystawionymi na Narodowy Bank Pol-

ski lub inny bank posiadający uprawnienia dewizowe, płatnymi w ciężar rachunków zagranicznych wolnych.

§ 4. 1. Składki za ubezpieczenie na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej towarów w transporcie zagranicznym, ustalane w walutach zagranicznych, powinny być przeliczane przez Państwowy Zakład Ubezpieczeń na złote według kursu podstawowego, ogłoszonego w obowiązującej tabeli kursowej.

2. Zezwala się Państwowemu Zakładowi Ubezpieczeń na przyjmowanie w złotych w kraju od jednostek gospodarki uspołecznionej należności za ubezpieczenie towarów w transporcie zagranicznym.

§ 5. Przyjmowanie w złotych należności za ubezpieczenie towarów i mienia w transporcie zagranicznym w przypadkach lub na warunkach innych niż wymienione w niniejszym zarządzeniu wymaga zezwolenia Narodowego Banku Polskiego.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 11 lutego 1957 r.

Minister Finansów: *T. Dietrich*

104

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW KOLEI I ZDROWIA

z dnia 30 stycznia 1957 r.

w sprawie zasad współdziałania organów kolejowej służby zdrowia z organami Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

Na podstawie art. 21 ust. 1 dekretu z dnia 14 sierpnia 1954 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. Nr 37, poz. 160) zarządza się, co następuje:

§ 1. Użyte w zarządzeniu określenie „teren kolejowy” oznacza tereny eksploatowane przez przedsiębiorstwo Polskie Koleje Państwowe wraz ze znajdującymi się na tym terenie budowlami i urządzeniami, jak również przez te przedsiębiorstwa resortu kolei, których pracownicy objęci są kolejową opieką lekarską.

§ 2. Kolejowa służba zdrowia przy wykonywaniu czynności z zakresu nadzoru sanitarnego na terenach kolejowych kieruje się ogólnie obowiązującymi przepisami oraz zarządzeniami Ministra Kolei wydanymi w ramach posiadanych uprawnień.

§ 3. 1. Kolejowa służba zdrowia wykonuje bieżący nadzór sanitarny na terenach kolejowych przy pomocy własnego aparatu.

2. Państwowa Inspekcja Sanitarna udziela niezbędnej pomocy w wypadkach, gdy kolejowa służba zdrowia nie może wykonać zadań określonych w ust. 1 własnym aparatem lub własnymi środkami.

3. Państwowa Inspekcja Sanitarna przesyła kolejowej służbie zdrowia wszystkie nie publikowane zarządzenia Głównego Inspektora Sanitarnego o charakterze ogólnym, które mogą dotyczyć wykonywania nadzoru sanitarnego na terenach kolejowych.

§ 4. 1. Kolejowa służba zdrowia ustala w porozumieniu z Państwową Inspekcją Sanitarną plan działalności w zakresie zwalczania i zapobiegania chorobom zakaźnym, pasożytniczym i zawodowym na terenach kolejowych i wykonuje ten plan przy pomocy własnego aparatu oraz ponosi odpowiedzialność za jego wykonanie. Przepisy § 3 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

2. Powiatowi inspektorzy sanitarni przesyłają okresowe wykazy zachorowań na ostre choroby zakaźne do zarządu służby zdrowia właściwej terenowo dyrekcji okręgowej kolei

państwowych. Ponadto Główny Inspektor Sanitarny (Zarząd Sanitarno-Epidemiologiczny Ministerstwa Zdrowia) przesyła okresową ocenę sytuacji epidemicznej w kraju do Centralnego Zarządu Służby Zdrowia Ministerstwa Kolei.

§ 5. Kolejowa służba zdrowia współdziała z Państwową Inspekcją Sanitarną w planowaniu i organizowaniu zabezpieczenia sanitarnego granic państwowych na kolejowych szlakach komunikacyjnych.

§ 6. Zabezpieczenie sanitarno-przeciwepidemiczne zorganizowanych masowych przejazdów ludności (podczas katastrof żywiołowych, repatriacji itp.) organizuje i wykonuje na terenach kolejowych kolejowa służba zdrowia pod kierownictwem Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

§ 7. 1. Kolejowa służba zdrowia prowadzi we własnym zakresie oświatę sanitarną na terenach kolejowych uwzględniając tematykę przewidzianą w ogólnym planie oświaty sanitarnej służby zdrowia.

2. Państwowa Inspekcja Sanitarna udostępnia kolejowej służbie zdrowia wzorce materiałów oświaty sanitarnej, a w miarę możliwości także materiały dla propagandy masowej.

§ 8. 1. Państwowa Inspekcja Sanitarna udostępnia kolejowej służbie zdrowia metody badawcze, stosowane we własnej pracy, oraz obowiązujące normy sanitarne.

2. Kolejowa służba zdrowia przy wykonywaniu zadań sanitarno-epidemiologicznych stosuje metody i normy określone w ust. 1.

3. Wojewódzcy inspektorzy sanitarni (inspektorzy sanitarni miast wyłączonych z województw), wyznaczeni przez Głównego Inspektora Sanitarnego w porozumieniu z Ministrem Kolei, sprawują nadzór fachowy nad metodami badań wykonywanych przez kolejowe stacje sanitarno-epidemiologiczne, stosując odpowiednio zasady ustalone w instrukcji nr 15 Ministra Zdrowia z dnia 3 maja 1954 r. w sprawie nadzoru naukowo-fachowego niektórych instytutów naukowych nad wojewódzkimi stacjami sanitarno-epidemiologicznymi (Dz. Urz. Min. Zdr. Nr 10, poz. 45).